

עמ:

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

מסורת חש"ס

[illegible]

מוסף תוספות

וְאֵל וְלֹא מִיִּנְיָן נָלִי דַּחֲתִי
לֵב נִגְרַם וּמִקֵּי כִּיֹּן אֵל
רָצָה לִכְתּוֹב הַשֵּׁנִי
בְּמִתְחִילָה עַל
בְּשִׁרָא קִמּוּ שְׂכֵחֹת
בְּשָׂר שְׂכֵחֹת
בְּרִיּוֹת. חֲרִיִּם. ב. [אלא]
סִבְחָתָהּ לִבְנֵי הָאֵל
מִכְּחִיחָה לְבִנְיָן בְּצִוְרָא.
ש. ה. וְהָאֵל אִסְטוּרָא הוּא.
יִשְׁכֵּנִי. ו. ד. דַּאֲמִינִי שֶׁ
סִבְחָתָהּ לְבִנְיָן בְּצִוְרָא
פְּלֻגָתָא דַּאֲמִינִי וְרַב אִשִּׁי
פֶּסֶק לְחִמְדָּא כְּרַב וְכִי
אֵל שֶׁהָאֵל וְרַב וְכִי
וְאֵל לְחִבָּא דְרֵאִי עַל
הָאֵשֶׁת לְחִבָּא מִצִּי לְחִבָּא
וְאֵשֶׁת שֶׁהָאֵל לְחִבָּא
שְׂחֵלְתָא עֲמֵי לְמַדְרֵי,
רֵאִין לְחִשׁ וְכִי. חֲסִי
הָרֵאִי.

סיו לאחרים ולא שיר כלום דקרי'
מתנתו מתנה אם עמד דגלי דעסיה
ימיה והן ואם כריא היה מתנתו מתנה
ימיה והן ואמרם כריא היה מי מוילא
בנכסים מדי מן הוא מוילא מידם.
אזל עמדו והחזיקו בנכסים ואין לרין
להביא רחיה שהיה שבימ ואפילו הוא
כריא עשוי בשעת חזרה לא ופילו
בשעת השתא ברה מעקלה בשעת
מתנתו נמי כריא: רבי נתן אומר
אם כריא הוא. עשוי בשעת חזרה
ועליו להביא רחיה ואי לא מימי
החזרה ויחייב השא והייתו כריא:
שמואל לאמר כריא יעקב. דלא
אזיל בתר השתא אלא אמרין שמה
בשעת מתנה שכיז מרע היה: הסם
בר. וכיון דספיקא הוא לאמרין העמד
במחנה על חוקה שהיה מחזק ב:
קודם מתנה זו שהיה ספק: מי
אזיל למימר העמד הנוק על חוקתו.
ותימר נערה. יומא דמשלם שית אין
לכא על חוקה נערתו על חוקה גברות
אזיל היה עומדת להשקות: מ

מחשבה נפש מחוקה. כלומר י
מחשבתו לה בעברה מי משקין לה
מחזקת הרבה וערות כיום משלם
שם: **במחשבותיו** ו"ה דקמתי
היא בוגרת לפנינו במחשבתו לאביה
ולומר כבר נגרת מחמתו: **כולי**
עמא ביילי קפידא הוא דקפיד
עליו ואמר לכל תלמידים נמדה
המחשבה בקב קטן שיראה לשמוך על
המחשבה להמיר ספק אמת איש:
והאי מדרבנן ביילי ליה. המחש
בה קצת רבה שפכו לו המחשבה ימירה
וסומך על בינתו להמיר ספק ולומר
אחאי קפיד. הא רב במחשבתו
קאמר והאי דעבד עובדא כוונתו
במחשבתו עבד אולא ודאי ביין
במחשבתו פליגי והאי בשאין במחשבתו
עבד עובדא: **ברובי** אינו לריך
לכביא רחיה לא על האשה. שהיא
מיוחסת שברב דקדוק בשגשגה: ולא
על הבנים. דמחוקי בגמרא בקטנים
ורבנים אחריה דמחזקת אמן כן
אין לריבם שילחם ע"י עדים: **בין**
רחיה על הבנים. שהיו נזירות
אשה: שהיתה מיוחסת לפי שברב
דקדוק אחריה בשגשגה כפון: **מביא**
רחיה על האשה. שהיא מיוחסת
אין מביא רחיה על הבנים שהיא
נרובין אחריה: **מסה ואלו בנים.**
שאין כפון שום מיוחסת מביא רחיה על
האשה שהיא מיוחסת ועל הבנים
המיוחסת אשה היו: **גמ'** ויכול.
דקמתי מתניתין א"ל לכביא רחיה על
הבנים: **ברובין אחריה.** דבדקין
א"ל ה"ר נאחא א"ל רבדקין

וא"ל להביא ראיה על הכניס.
בנקטנים ולא בגדולים דאם הביא
וכין אחר האם אין מביא ראיה
אחר אשה אחת נשאתי אבל אחר
אלו צניה של זו מביא ראיה עליה
וא צניה של חברתה היו וגדלתן:
לא

מולוי
מירו
ומהלך
ומימד
מי מולוי מיד מי. הכותב
(כ"ב דף קמ"א) כשכיר מרע ש
מדלל שיר מדי דמלוי מממ
ועכשיו הוא אומר שכי מרע

הרי היא כוונתו לפנינו ותנאי
קדושי שניהם מאי לאו חד
אל לא אידי ואידי כשמואל
כאן בשאין מבחשתו ונימא
פליגי אמוראי נמי לא פליגי
ד' יוסף כהיה דרב מנשיא
כדא כוותיה דרב ואיקפיד
ע כילי ליה בקבא וזמא ודאי
יה בקבא רבה ואי סלקא
אמאי קא מקפיד "דילמא כי
בחשתו אמר ליה מר וזמא
ממר אממר הילכתא כוותיה
וי אמר הילכתא כוותיה דרב
ה דרב: **מתני'** מי שציא
ד"ה ובא הוא ואשתו ובניו
נצת עמי למדינת הים הבני
ה אין צריך להביא ראייה לא
על הבנים מזה ואלו כניה
הבנים ואינו מביא ראייה על
אחתי במדינת הים הרי היא
לא ראייה על האשה ואין צריך
על הבנים מזה ואלו כניה
היה על האשה ועל הבנים:
בר רב הונא יוכלן בכרוכים
גון "אשה נשאתי במדינת
ה על האשה ואי' להביא
ומביא ראייה על הגדולים
א ראייה על הקטנים כמה
באשה אחת אבל בשתי
היה על האשה ועל הבנים
ל הקטנים אמר ריש לקיש
לא

הַיּוֹם מֵבִיא רֵאִיָּה עַל הָאֱלֹהִים
וּמִסִּים וְאֵיל בָּלֹו בָּנִים אֶל
רֵאִיָּה עַל הַגְּדֻלִּים שֶׁאֵין
עַל הַקְּטָנִים: בָּאֵשׁ אֲחָת.
שְׁמִי נָשִׂים הִיוּ וּמֵתָה הָאֲחָת
הַקְּטָנִים. וְאֵפִלֹּו כְּרוֹכִין אַחֲרֶיהָ ד'

ידידו בלא ראה. וא"כ כיון דמנא דה
ומוקדו בנס בלא ראה כי"ש דלון מול
יה מיהא מופקין דה"ל כיון דלא כמנ
בניהל לא מפקין כ"ה מ"ן: מ"י איב
תה. פ"י ומיהו
שית הרי היום
בל און דה חר
נגרות ור"י פ"י
בנקד ולון ש"ן
הבא מ"י
אי מספקין לה
לה חוקה משום
נגרות שהרי
ששטמ:

מִיָּסְדֵם בְּקוֹנְטַר
מִכְשָׁתָה אֲזִיה
וְלֹא דֶק דֶּהָא
וְיָבִי: "וְאִי" ס'
דִּי עֲבִיד רַב
צִדְקָא מִכְשָׁתָה
דֶּה לָרַב דְּלִית
לְגִי מִיָּהּ בְּחִין
קִלְקָלָה מִלִּיתָה
מִכְשָׁתָה וְרַב
כֻּחוֹתָה (ס' אִית
לִי עֲבִיד רַב
וְלִפְּקִי כֶּסֶם
יִמְדֵה לְשׁוֹמְלָה
וְסֶפֶק וְרַב יוֹסֵף
עֲזָרָה וְלֹא נִהְיָרָה
רַב שִׂמְשַׁע לְדָלָה
דִּקְדָּא רַב עֲזָרָה

ה' דרב. ואף
ד' דכילי' גמרא
ה' הילכתא כותיה
ל' לפסוק כאן
ל' לזכא' אמוראי
מביא ראה
ביא ראה ע'
ה' השאה הית'
אמוראי קודם
ס' ובגמ' מוקי
ת' מתי קמ"ל
ביא ראה ע'
ע' ענדקת ככל
י' ראה ועוד
לחזור ולמשיני
פ' פ"י אין צריך
בגמ' שכן שני
ל' ראה איש אחר
ה' השאה ל' שהיו
ה' מתי מביא
ל' שהגניס שלו
ג' אין מביא
ע' שהכל עני
ה' שהיא מיוחסת
ל' מהלך שהיה
מאשמו שמה
ל' ח' לזכא'

היתה מיוחסת דאין לחוש שלק
ממנה אלו בנים דמסתמא מאשמו
לא שמענו שנשא שם אשה אחרת
בדקויה קודם שהלכה למדינת
הבנים שהם בניה: על הגדולים ו

וזהו אין מוציא
מידס אפלי
ח"ל דהא קמ"ל ד
על רגליו כו"ל א
העבר הנוף על
נערה יומא דמשל
עשויה להשמות
עוברה אפלי

תוס' ר"י חוקן

סמקא נפש משה
הערות הרי הים
זכר לא משה
היום עשוי
במבחשתו.
 ואומרת גנרת מלא
 ביומא דמשלים שיש
 לא פ"ג אבא
 יוסף זכר מנשיא
 דהא שמואל וני
 מקדש אלף שיש
 מבחשתו דר נח
 דאניא מקדשה
 יוסף עזב עובד
 ספרים גרסיא ד
 יוסף זאן מבחשתו
 שמואל דאליפז
 דחייסין ורזך גט
 עזב עובד ללא
 דהא מחול לישא
 הפחות כרע עזב
 עובד

והילכתא
על
ק"ל (בסבות דף מנע)
דרב תלמודי
הלכה בכותו מש
דפסקי כמחול
על הבנים ואינו
אשה. פי' בנות
נדקת ככר דג
שזויה למדינה
בנרות אחריה
ממני' דלן לך
האם פשט ד
דשז אף לך
קשה אמאי אלעז
חזי תני כרשאי
להניח ראה על
דלא אמרין שלקת
במדינה הם ולא
בנים דמיין דכרוכין
ראה על הבנים
ראו השם שמה
מן השם שן
למדינה הם ידיעיה
שאר ככר דקדוה
בזבניהם ה
במדינה הם אל

רצויה שאותה א
לחרת שם והולכי
מכאן הם מאלתר
שהולכי מכאן כ
שהיא מיוחסת וט

* יוֹ אֵלָּה שְׂמַחְאָן הָיָא וְהָשִׁיב לְעַמּוּל דְּרַשִׁי, וְעַיִן רַחוּבֵי עֵס.